

บทที่ 4

การอภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาว่านักศึกษาที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงและต่ำ เมื่อทำงานเป็นกลุ่มและรายบุคคลจะมีพฤติกรรมแตกต่างกันหรือไม่

จากการทดสอบความแตกต่างทางสถิติโดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางแล้ว พบว่า ผลการวิเคราะห์ข้อมูลสนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 1

จากสมมติฐานข้อที่ 1 ที่ว่า นักศึกษาที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงและนักศึกษาที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ เมื่อทำงานเป็นกลุ่มจะมีพฤติกรรมสูงกว่าเมื่อทำงานเป็นรายบุคคล เมื่อพิจารณาผลการวิจัยจากตารางที่ 3 ข้อมูลดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า นักศึกษาที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงและนักศึกษาที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ เมื่อทำงานเป็นกลุ่มจะมีพฤติกรรมสูงกว่าเมื่อทำงานเป็นรายบุคคล ซึ่งสอดคล้องกับที่ชอว์ (Shaw, 1981 อ้างถึงใน โยธิน ศันสนียุทธ 2528: 52) สํารวจงานวิจัยและพบว่า ได้มีสมมติฐานเป็นจำนวนมากที่อธิบายความเหนือกว่าของการแก้ปัญหาของกลุ่ม เช่น การตัดข้อเสนอก่อนที่ผิดออก และการตรวจสอบที่ผิด (Barnlund, 1959; shaw, 1932) อธิพนผลมากกว่าของสมาชิกที่มีความสามารถสูงสุด (Watson, 1928) เป็นต้น นอกจากนี้ผลที่พบสอดคล้องกับงานวิจัยหลายเรื่องที่พบว่าสภาพการณ์จะก่อให้เกิดกระบวนการที่ส่งผลต่อการกระทำหรือพฤติกรรมของบุคคล และผลผลิตในทางที่เป็นประโยชน์สูงสุดต่อบุคคลมากกว่าการกระทำตามลำพัง เช่น ในด้านการเรียนรู้ (ถนอมศรี มลิกอง, 2514)

จากสมมติฐานข้อที่ 2 ที่ว่า ความแตกต่างระหว่างพฤติกรรมกลุ่ม และรายบุคคล ในกลุ่มนักศึกษาที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำมีสูงกว่าในกลุ่มนักศึกษาที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง เมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทางจากตารางที่ 3 จะพบว่า ผลของปฏิกริยาร่วม (Interaction) ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง และต่ำกับสภาพการณ์ในการทำงานกลุ่ม และรายบุคคลไม่มีนัยสำคัญ ($p < .05$) แสดงว่าผลที่ได้ไม่สนับสนุนสมมติ

ฐานข้อที่ 2 ที่เป็นเช่นนี้ อาจเป็นไปได้ว่า โอกาสของการกระทำร่วมกัน หรือการมีปฏิสัมพันธ์กันในกลุ่มงานครั้งนี้ อาจเป็นช่วงเวลาไม่ยาวนานมากพอที่จะแสดงให้เห็นได้ถึงความแตกต่างของพฤติกรรมระหว่างกลุ่มของนักศึกษาที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง และกลุ่มนักศึกษานักที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ อนึ่ง ในสถานการณ์ของกลุ่ม กลุ่มจะมีพฤติกรรมสูงกว่ารายบุคคลมากนัก ยิ่งขึ้นอยู่กับตัวแปรหลายอย่างประกอบกัน อาทิเช่น ความยากง่ายของงาน และชนิดของงาน ซึ่งอาจจะส่งผลต่อการกระทำของกลุ่มให้ดีกว่ารายบุคคลอย่างไม่น่าเชื่อ และไม่แน่นอน จึงทำให้ไม่มีผลของปฏิริยาร่วมระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับสถานการณ์ในการทำงาน งานที่ใช้สำหรับการแก้ปัญหาในงานวิจัยนี้ไม่ได้เอื้อต่อการให้กำลังใจกัน และการกระตุ้นให้เกิดการกระทำระหว่างสมาชิกภายในกลุ่มมากนัก จึงไม่มีผลทำให้พฤติกรรมกลุ่มที่สูงกว่าพฤติกรรมรายบุคคลในกลุ่มแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำมีสูงกว่าในกลุ่มแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ตามที่ได้ตั้งสมมติฐานไว้

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย